

noget nyt. Jeg vil saaledes minde om, at Sygekasseloven ogsaa lød paa et fast Beløb af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men ikke desto mindre har man Aar efter Aar, da denne halve Million viste sig ikke at kunne strække til, paa selve Finansloven bevilget et Tillæg. Paa selve det foreliggende Finanslovsforslag staaer en Bevilling paa 730,000 Kr. til Sygekasserne i Stedet for en halv Million og dertil forskellige andre Poster, saaledes at man er oppe paa 741,000 Kr. til Sygekasseinstitutionen. Jeg kan nu ikke se, hvorfor man ikke kan gøre det samme med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsesloven. Naar Forudsætningen for en saadan Lov ikke slaar til, maa vi højere op. Jeg synes derfor, det er lige ud ad Landevejen, at disse 200,000 Kr. maa bevilges. Men jeg har ogsaa mine særlige Grunde, hvorfor jeg lægger Vægt paa, at disse 200,000 Kr. skulle bevilges. Som navnlig ældre Medlemmer her i denne Sal ville erindre, har jeg altid anset denne Lov af 1891 om Alderdomsunderstøttelse som en slet Lov. Jeg bekæmpede den af al min Eyne, da den var til Behandling paa Rigsdagen og stemte derimod. Det er desværre gaaet saaledes under Brugen af denne Lov, at hjemme i Kommunerne ere flere og flere komne til den samme Erkendelse. Navnlig Sogneraadformænd og Sogneraadmedlemmer, der skulle beskæftige sig med denne Sag, ere saa temmelig enige i den Opfattelse, at det er en daarlig Lov. Jeg skal dog ikke opholde mig ved de meget uheldige Resultater, den har haft. Det har fra først af været min Tanke, at den hylede paa et aldeles forkert Princip og paa en usand Paastand, idet man nemlig kun tog en Fattiglovsbestemmelse og deraf lavede denne Lov, og saa sagde man, at nu havde vi en Alderdomsforsørgelseslov, at vi vare det eneste Land i Verden, der havde gennemført denne Sag. Det var jo ikke sandt. Denne Lov har ikke det mindste med Alderdomsunderstøttelsesprincippet at gøre. Saaledes som dette drøftes omkring i de civiliserede Lande, gaar det ud paa noget ganske andet. Denne Lov er i Virkeligheden ikke andet end en ren og skær Fattiglovsbestemmelse. Det er en Paragraf, man har taget ud af Regeringens Fattiglovsforslag, og som har staaet der lige fra 1874—1891. Indenrigsminister Tobiesen har i sin Tid første Gang foreslaaet en Paragraf af det Indhold, at for Personer, der trænge til Fattigunderstøttelse, og som ere 60 Aar eller derover, skal den Hjælp, der ydes dem, under visse Betingelser — de kunne

være forskellige — ikke have den almindelige Fattighjælps Virkninger med Hensyn til Valgret eller lignende Ting. Havde man ladet den blive paa Fattigloven, vilde ingen have været i Tvivl i saa Henseende, man vilde have betragtet den for, hvad den er, nemlig en ren Fattiglov. Den har i alle Maader Karakteren af en Fattiglov, naar blot Valgret undtages. Man skal jo komme med en udførlig Redegørelse for sit Liv og Levned, og Sogneraadet kan sige ja eller nej til vedkommende, kan bevilge Penge, Naturalier, Ophold paa Asyl osv. Det er ganske i Overensstemmelse med Fattiglovens almindelige Regler. Det er en Usandhed, man har bildt Befolkningen ind, naar man siger til den: her have I Alderdomsforsørgelsessspørgsmaalet løst, og bilder dem ind, at naar de søge Alderdomsunderstøttelse, er det ikke Fattighjælp. Man har i forskellige Lande talt om, at der skulde indføres en Alderdomsforsørgelse, noget, der ikke kom Fattigvæsenet ved. Vi staa her paa Rigsdagen og ville lave Statistik og skelne mellem Fattigudgifter og Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen. Man burde lægge begge Dele sammen og højt sige, at vi have to Klasser af Fattigvæsen; men hele Udgiften er en samlet Udgift til Fattigvæsenet. Det uheldige Grundlag, hvorpaa man har bygget denne Lov, og det, at man som sagt har bildt det store Lag af Befolkningen ind, at her var noget, der ikke kom Fattigvæsenet ved, det har haft til Følge to Ting, som jeg i højeste Grad beklager. For det første ødelægger man mere eller mindre den private Godgørenhed. Der er ikke nogen særlig Opfordring til at vise nogen rundhaandet Godgørenhed over for Personer, der ere ca. 60 Aar og derover, naar man ved, at hvad der ydes paa den Maade, skal drages fra den Understøttelse, der er Trang til, og det gaar i Virkeligheden i Kommunernes Kasse og i Statskassen. Heller ikke er der nogen Grund til at stifte Legater for gamle fattige, og de Legater, der allerede bestaa for saadanne, ere næsten virkningsløse. Jeg kan i saa Henseende tale af Erfaring. Vi have i min Kommune et stort Legat, bestaaende af et helt Sogns Kirke- og Kongetiende, som skal benyttes til gamle fattige Mænd og Koner, og vi have et Andragende inde hos vedkommende Ministerium for Øjeblikket om Afgørelsen af denne Sag. For Tiden er det saaledes, at Pengene i alt væsentligt gaa ind i Kommunens Kasse og Statskassen, naar de skulle ydes til Personer over 60 Aar, idet disse Personer blive henviste